

– Nincsen itt kérem, semmiféle gépkocsi-állomás. Csak két szép kis-asszonyunk lakik itt ebben a házban. Azért ácsorog itt ez a sok kocsi ...

1935. március 15., péntek, 8. old.

Arcélek

Atársaskocsiban nyúlánk fiatal leány ül. Fejét kissé hátraveti, s úgy csókoltatja magát az első tavaszias napsugárral, mely az üvegen keresztül ifjonti hévvel tűz be. Ábrándos ibolyaszemét olykor félig lehunyja, olykor pedig annyira fölveti, hogy sötét, seprős szempillái fönnakadnak, s szinte íves szemöldökét érintik. Aranyszőke fürtjei hátul gyűrűsen lobognak, elöl pedig szabadon hagyják gyöngyházfényű homlokát a kacér-kék sapka alatt.

Vékony orrocskája úgy feszül, mintha állandóan gyöngyvirágot szagolna, s hattúnyakán áttetszenek a hajszájevékony, kék erek. Karcsú bokája nyugtalanul remeg az ülés alatt, s minden mozdulatán érzik, hogy állandóan figyeli, lesi, beállítja önmagát egy elképzelt emlékkép mintájára. Ölében könyv pihen.

Amint rápillantunk, ezt gondoljuk: „Szakasztott olyan semmitmondó és édeskés, mint valami Dekobra-könyvnek a címlapja.” Most az ölében heverő könyvre esik tekintetünk: Dekobra.

Ez a nő kilépett a címlapból, megelevenedett. De vajon a könyvek alakítják-e ilyené ezeket a fiatal leányokat, vagy pedig az ilyenféle lelkek sugallják az efféle műveket? Ki tudná megmondani. Annyi bizonyos, hogy valamikor „Nórák”-kal, „Hedda Gabler”-ekkel, „Karenin Annák”-kal találkoztunk itt s a földgolyó minden pontján. Úgy látszik, mégis az irodalom adja meg az emberek köznapi jellegét. Bölcselők szerint a koráramlat ellen nem lehet küzdeni. Az egyszerre száz meg száz helyen ugyanazokat a gondolatokat, ugyanazokat a jellemeket teremti meg. Nyugodjunk bele, hogy a korszellem megszemélyesítői manapság ezek a leányok.

Nem is csúnyák.

•

Kedves arcú leány két kisleányt vezet kézen fogva a jobb- és baloldalán. Az egyformán öltözött angol kabátos fiúcskák egyike öt éves lehet, a másik három. A leány csaknem teljesen kifeszíti két karját, mert az egyik gyerek jobbra húzza őt, a másik balra, s így hárman úgyszólván az egész járdát elfogják szélkében. A két kisleány egyforma mozdulattal cibálja a leányt, s egyformán hangosan keservesen bög, mintha hangjuk s mozdulatuk gépre járna, és kettejüket egyazon szerkezet szabályozná.

Aki látja-hallja őket, mosolyog. A leány is mosolyog.

– Mi bajuk? – kérdezik megértő jóindulattal az arra menők a leánytól.

– A nagyobbik megbotlott, s kicsit megütötte a térdét – felel a leány –, azért sír, a kicsi pedig azért sír, mert a nagyobbik sír. Mindig így csinálja. Ha a nagyobbik nevet, ő is nevet, ha az sír, ő is elfakad sírva, pontosan úgy, mint a másik. Már ismerem. Nem is próbálok csitítani. Ha majd a nagyobbik elhagyja a sírást, ő is majd abbahagyja ...

1935. március 20., szerda, 8. old.

Körkép

Minden évben újra örülni kell neki. Újra kell őt üdvözölni, földig hajolni előtte. Tavasz van. A régi pogányok módjára bátran és őszintén ujjongunk a tavasz jöttére. Külön tavaszi ünnepeket kellene rendezni, hogy ne csak a költők dicsérik őt verseikben, hanem mi is mindnyájan, akik élünk, tudjuk és tudomásul vegyük, hogy mit jelent testünknek-lelkünknek a tavasz.

A szemünk, az orrunk, a szájunk, minden érzékszervünk hálásan köszönti őt. Hajnalban már madárcsicsergésre ébredünk. Megváltozott a világ. A gyerekek versenyt csivognak a madarakkal. Az utcán lovak abrakolnak, elégedetten. A nyitott boltajtókon át illat-hangverseny árad. A borbély fehér köpenyben futkos a napfényben, inasgyerekek fütyörésznek az úttesten, futókák száguldanak a járdán, ibolyaszemű kisbabák versenyt ásitoz-